

Het fietsweekend van 2016 was er ééntje van twijfelen. Het weer was de bepaler of er eigenlijk wel zou kunnen gefietst worden. En ja enkele dagen voor de geplande datum werden en beteringen voorspelt en zo verdween ook de sneeuw op de wegen regio Bütgenbach.

We waren met 12, ideaal voor de verdeling van de chalets. Drie stuks die 5 man konden herbergen dus plaats genoeg. Het grote deel kon al op vrijdagochtend aanzetten. Maar voor sommigen ging het uiteindelijk toch mis. Edwin zegde enkele dagen op voorhand af. Geveld door griep was het niet aangeraden zware hellingen te beklimmen. Ook de lichte verbetering daags er voor waren niet voldoende om toch nog achter te komen. Berry was op zakenreis in LA en zou pas nakomen op vrijdagavond. Maar ook daar ging het fout. Een uitgestelde vlucht, vertraging en het uiteindelijk laat aankomstmoment bleken niet de moeite om nog af te zakken naar de Ardennen.

Zo zaten we uiteindelijk op 10.

Vrijdagnamiddag straalde het zonnetje. Met zeven werden de eerste 90 km al afgelegd.

Ikzelf kwam aan rond half vier en kon nog een mooi rondje lopen rond het meer.

Ons eerste maaltijd was al meteen een topper. Het personeel verzorgde een lekkere diner die ons allen best smaakte.

Ruben (neef van Pieterjan) arriveerde rond 21u. We hadden dan al onze zwemtraining af gewerkt.

Er was duidelijk te zien dat enkelen al zeer scherp staan.

Na de inspanning volgde de ontspanning. Naast de nodige suikers voor op de fiets werd ook gezorgd voor de andere suikers die een wielertoerist best lust. Trappist @chalet46.

Zaterdag stond de langste rit gepland. Bjorn had enkele routes uitgestippeld en op het programma stond Ardense hellingen 105 km met een extra lus van 20 voor wie nog wat over had.

Om er stevig en kloek op te staan was een stevig ontbijt nodig. En dat kregen we. We werden voorzien van alles wat nodig was om de kilometers aan te kunnen. Beleg, een eitje en zoetigheid, kortom het was dik in orde.

Om 10 uur stipt klikten we onze schoenen in de pedalen. De eerste 20 km ging grotendeels in dalende lijn. Maar dat betekent dat er ook moet geklommen worden. De eerste serieuze klim was meteen een stevige. De Stockeu met wat later de Wanne. Twee beklimmingen uit Luik-Bastenaken-Luik. Voor mij (Frank) iets te veel van het goede en na een kleine 50 kilometer vond ik het iets te zwaar worden. Ik stapte de volgwagen in en kon nog enkele foto's nemen van de sterkere fietsers. Knap wat ze deden maar voor mij ging het iets te steil naar omhoog.

De tocht ging verder over verschillende klimmen, de route werd hier en daar onderbroken door de organisatie van een autorally. Maar dank zij de GPS en wat zoeken konden we met de volgwagen telkens de groep voorzien van de nodige bevoorrading. Met een goede 100 kilometers op de teller besloten Wouter en Peter naar de chalets te rijden en het voor bekeken te houden. Ik nam terug de

fiets en kon zo terug een stukje gaan lopen. Tenslotte was het de bedoeling om de conditie wat bij te schaven. Ook Wouter trok nog even de loopschoenen aan.

Na de aankomst van Milaan - San-Remo wachtten de pannenkoeken ons op. Terug een smaakbom. We werden terug verwend. Geen echte sportvoeding maar na de inspanningen kon iedereen er tegen.

Rust en douchen en sommige hadden nog energie na 120 km om een stukje te lopen. De dag werd afgesloten met een etentje bij een plaatselijke Italiaan. Pasta mocht niet ontbreken tijdens het weekend.

Na een afsluitend drankje sloeg de moeite toe en zochten we onze slaappleats op. Morgen wachtte ons een afsluitend tochtje van 85 kilometer richting het Eifel gebied, dus de Duitse grens over.

Ook daar volgde de klimmetjes elkaar op maar de steilingsgraad heeft geen LBL gehalte. Of toch, na kilometer 30 ongeveer krijgen we een afdaling voor de wielen geschoven die niet van de poes is. Je moet al een Nibali zijn om je hier naar beneden te gooien. En ook geen tegenliggend verkeer natuurlijk. Eens beneden kijk ik links en rechts en zie enkel rotsen. We zitten als het ware in een kloof. Die kloof uit geraken blijkt terug iets te zwaar voor mij. Hopend dat Pieterjan niet meteen naar

de top doorraast begin ik aan de klim. Amper enkele meter verder zit ik in het wiel van Peter die af stapt... aan de auto van Pieterjan. Oef, plaats voor twee fietsen op de drager en netjes comfortabel de klim op al zwaaiend naar de anderen die de klim elk op eigen tempo naar boven doen. Eindeloos respect voor hen. Mijn klimcapaciteiten zijn een stuk kleiner. Eén klein minpuntje bij mezelf, ik vergeet mijn Polar af te duwen en die registreert automatisch de klim aan een snelheid die de best geprepareerde Armstrong nooit haalde. Gevolg: op Strava sta ik op de eerste plaats. Daar moet ik iets aan doen.

Eens boven klimmen we terug ons stalen ros op en vervoegen we de berggeitjes. Mooie wegen brengen ons terug naar de Belgische grens. Maar onderweg dalen we nog eens flink af. Net bij Monschau moeten we dus terug klimmen. Gelukkig aan een matig stijgingspercentage en kunnen we de laatste steilste klim van ons fietsweekend uit fietsen. Toch eventjes de gekrenkte eer gered. We komen terug op een ravel en moeten enkele keren van de fiets wegens de nog aanwezige sneeuw. Maar ook dat nemen we er met plezier bij. Iedereen komt veilig aan, sommigen nemen er nog enkele extra kilometertjes bij maar ik ben blij met mijn 66 km.

Het fietsweekend was terug een geslaagd. Ondanks mijn mindere conditie was ik blij dat ik er bij was. Een frisse douche en op weg naar huis. Geen file en na een rit van 2u30 kunnen we de wasmachine vullen. Maar ook het glas cava dat stond te wachten.

Twee dagen na de uitstap wordt ik wakker met een slecht gevoel. Geen voorgevoel wat enkele uren later ons land zou mee maken maar een wat suf en flauw gevoel. Hoofdpijn, keelpijn en snotteren. De dag er voor met een zieke collega in één wagen gezeten en de microben hebben me te pakken. Het verdere verloop van de dag verdringt het allemaal op de achtergrond maar geeft er me een mentale tik bij. 's Avonds wordt mijn dochter opgenomen in spoed om uit te zoeken wat de aanhoudende buikpijn nu uiteindelijk is. Besmetting in het bloed, slechte waarden en meer slecht nieuws geven me een tweede tik. Op woensdag ga ik werken op automatische piloot. De nieuwsberichten geven geen hoop integendeel. Ook vanuit het kliniek krijg ik geen nieuws, geen nieuws goed nieuws maar dat kan me niet troosten. De onderzoeken leveren niets op, gelukkig worden de bloedwaarden terug normaal en worden de klachten minder. Op donderdagavond mag mijn dochter naar huis zonder een uiteindelijke vaststelling van wat het juist is. Nader onderzoek bij een specialist moet klaarheid brengen. We wachten af.

Vrijdag voel ik me als maar slechter worden en besluit zelf ook eens naar de dokter te gaan. Een angina heeft me de laatste dagen uitgeteld en enkel rust en antibiotica zijn de remedies die er me terug moeten boven helpen. Het paasweekend en de klassiekers zijn de perfecte hulpmiddelen daarbij.

Morgen dinsdag 29 maart, één week na de aanslagen. Het hierboven vertelde relaas is niets vergeleken met het drama dat zich heeft afgespeeld. Maar ook ik blijf er bij stil staan. Hoe moet het verder nu? Wat staat ons nog te wachten? Misschien wat zwart de toekomst bekijken maar heeft onze trainingsarbeid nog zin. Wat als er morgen enkele zotten dicht bij ons iets beraamt en uitvoert? Best niet blijven bij stil staan zeker en genieten zo lang we kunnen.

Aan alle deelnemers van het fietsweekend, bedankt voor de fijne sfeer, bedankt voor het begrip dat ik niet de beste klimmer was en dat jullie enkele keren op mij hebben moeten wachten.